

CURIERUL ARTISTIC

Gazetă de propagandă culturală și artistică. — Apare săptămânal

Redacția și Administrația: str. Ion H. Rădulescu No. 34 - Târgoviște

Indreptări în mediul rural

—

Se știe că în majoritate, populația țării noastre este rurală.

Formațiunea inițială a statului este satul.

Acesta constituie celula care se va dezvolta și va contribui la menținerea întregului edificiu numit stat.

Din punct de vedere fiziologic, când o celulă este împiedecată în funcțiunea sa, nu numai că celula care funcționează rău este supusă pieirii, dar atrage după alne moartea întregului edificiu.

Privit în cadrul acesta, satul românesc este o celulă care are nevoie de îngrijiri deosebite pentru dezvoltarea sa normală, ca astfel să poată aduce contribuția sa organismului din care face parte.

Tineri entuziasmați de a veni în ajutorul aproapelui, faceți-vă apostoli educatori ai satelor de unde ați plecat și unde ați văzut pentru întâia oară lumina zilei. Mergeți în mijlocul satelor și având un plan bine stabilit pentru acțiunea care va fi în legătură cu diferitele nevoi ale locuitorilor, veți arăta calea pe care trebuie să meargă spre a eși la liman. În acțiunea aceasta vă veți servi de elemente recrutate chiar din mijlocul satelor unde veți să începeți acțiunea. Li se vor arăta consecințele unei locuințe apăsătoare și bine aerate, li se vor da noțiuni de igienă practică și alimentară, se va insista asupra creșterii copiilor și li se va arăta valoarea crucii noilor născuți care reprezintă murele capital biologic al țării.

Se va face mai întâiu educație familiară și apoi se va generaliza, trecând la probleme mai complexe.

Satul astăzi este un disorientat și răstăcut de neamănărate curente și interese și nu este în stare să facă față tuturor cerințelor îndreptate în con-

tra sa. Se știe cât este ros de maldii medico-sociale (sifilis, tuberculoză, alcoolism, pelagră, paludism etc.)

Cu puțină muncă și stăpâniți de interesul suprem al țării, se va ajunge repede la schimbarea mediului rural care este cât se poate de viciat — cauzele fiind multe.

Dr. Pleșa

medic primar de Teleorman

Când este vorba de interesul public, oamenii trebuie să lasă la o parte orice deosebiri și să lucreze împreună.

D.

Viata nu este o plăcere, nici o durere, ci o afacere gravă care ne este încredințată spre a o conduce și termina în cinstea noastră.

Alexis de Tocqueville.

Gazeta noastră intenționează să lucreze în mod intens la formarea unui curent cât mai favorabil acțiunilor culturale și artistice.

De-o dată mijloacele sunt restrânse dar cu voia lui Dumnezeu se vor extinde tot mai mult. Un proverb spune însă: «Ajută-te și Dumnezeu te va ajuta!».

De aceea, persoanele cari primesc regulat gazeta noastră și cari sunt convinse că ea umple un gol de mult simțit, sunt rugate a trimite costul abonamentului.

SONET

A vieții mele tainică ispită,
O! Tu! femeie pururea visată,
De-un zeu păgân în sufletu-mi sculptată
Pe veci de veci c'o daltă aurită!

Frumosu-ți chip e forma demierdată
Cu mâini de vis și-abia întrezărită,
Și te slăvesc, o, veșnică iubită,
Căci nu te voi uita odată!

Iar de te-ai-ooberi cumva spre mine
În zborul tău din sferele senine,
Purtată pe-a zefirilor aripă,

Mi-aș indrepta privirea'n altă parte,
Să nu te știu! și veșnic de departe
Să te visez, pierdut, în orice clipă.

Artur Enășescu

Academia Română București

PROBLEMA propagandei culturale la sate.

VI

Este greșită propunerea făcută în ultimul timp de unele persoane de a obliga pe învățători și preoți să fie activi pe tărâmul extra-scolar, respectiv extra-bisericesc.

Este constatat că ceea ce îmbracă haina lucrului eșit din constrângere, nu stă bine și curând se strică.

Acțiunea culturală la sate trebuie să se nască și să prospere din dorința și convingerea fiecăruia că este bine și e nevoie să intervină forța morală ca și cea materială, pentru prosperarea țării. Dacă cineva ajunge la această concluzie prin raționamentul său propriu, luptă mult mai convins decât dacă din afară i s'ar insufla această îndatorire pur sufletească.

Pentru o acțiune de luminare și îmbunătățire este suficient un singur instrument de impulsare: „inima”.

Numai puțin să se gândească un om cu judecată și bun simț și recunoaște că vremea actuală nu este nici pe departe exponenta unei situațiuni normale, că destinul timpului nostru ne dictează să ne întoarcem mai cu atenție la noțiunea cuvântului „patrie”, atunci când vrem să cunoaștem câtă însuflețire trebuie să depunem în serviciul ei.

De sigur că vor riposta preoții și învățătorii: „Nu numai noi trebuie să fim puși în cauză!”.

Într'adevăr riposta este destul de logică, întrucât toți Români au aceeași obligație de a lumina pe cei ce sunt în întuneric, doar că gradul în care trebuie să contribuie la aceasta, după forma și felul educației obținute în școli, este diferit; așa că chestiunea privită din acest punct de vedere îi readuce iarăși pe primul plan.

Într'al doilea grad, în privința atribuiri îndatoririi de luminare, înrași asociațiile culturale.

Printre primele asociațiuni cari ar putea să aibă o preponderanță re-marcabilă, prin formațiunea, rostul, încrederea și simpatia ce-o inspiră să-tușilor, putem să punem pe acasă a studenților dintr'un județ, sau în cazul nostru a „Cercului studențesc dâmbovițean”. Marea majoritate fiind compo-
poziți din fii de săteni, plecați de lă-

gă părinți pentru a se lumina la cele mai mari focare de cultură din țară, fiind adânci cunoscători ai satelor și ai nevoilor din cari au pornit-o, trebuie să revină în mijlocul sătenilor și să le redea ceva din lumina strălucită a metropolei.

Tot odată, prin convingerea lor, prin deplina cunoaștere a întunericului ce domnește în masa populară, atât de obidită până acum câteva decenii, prin expunerea adevăratei situații, prin vocea lor, expresiunea sinceră a dorului ce le cuprinde sufletul, de a aduce o viață mai frumoasă, mai bună, mai adevărată, decât cea care se trăiește astăzi, pot atrage în această mișcare binecuvântată și pe colegii lor veniți din orașe, iar astfel se ajunge la formarea unui grup puternic care poate aduce nemăsurat bine activității culturale în județ.

(Va urma)

A P E L

O datorie de înaltă solitudine socială a determinat pe câți-va oameni de bine și iubitori ai culturii din orașul nostru, ca în colaborare cu „Cântarea României” să organizeze un ciclu de conferințe și producțiuni artistice menite să sporească sau să reîmpropăteze cunoștințele noastre și să activeze preocupările sufletești cari în ultimul timp au rămas atât de palide față de strălucirea banului.

Cei ce vor să participe la opera de ridicare a nivelului cultural și artistic, sunt chemați ca spectatori sau vorbitori să ia parte la reuniunile săptămânale cari se vor ține la „Sala de Arme” în fiecare duminică între orele 10—11 jum.

Se vor ține conferințe urmate de un program artistic ales.

În ciclul de conferințe vor intra probleme de ordin moral, social, economic și artistic interesând mersul societății noastre și viața individuală.

Sunt mulți cei cari în conștiința lor, simt o chemare adevărată spre ridicarea morală și culturală a vieții noastre sociale.

—Către toți aceștia se îndreaptă apelul nostru. E momentul să porocim la înălțuri.

Iulian Grigoreanu

Concert

Facem loc cu cea mai mare plăcere unei noutăți care credem că va fi primită cu multă plăcere de publicul Târgoviștean.

Marele cântăreț **Niculescu-Basu**, cedând multor insistențe vine în orașul nostru spre a concerta la Sala de Arme, **Sâmbătă 22 Septembrie a. c.**

Cine nu cunoaște pe acest mare cântăreț, al căru-i renume a trecut de mult granițele țării, și care a fost consacrat ca unul dintre cei mai mari *bași mondiali*?

Programa cuprinde piese alese din marii autori clasici și va permite celebrului bas să ne arate toată măestria cu care le interpretează.

Acopanimentul va fi susținut de d-nul Rogalsky dela Opera Română din București.

Sperăm că publicul Târgoviștean va ști să răsplătească pe... Basu (cum i se spune în intimitate) venind la concert în număr cât se poate de mare.

Duminică 23 Septembrie a. c. va începe seria *Șezătorilor-Culturale* organizate de Societatea „Cântarea României”.

Afișe speciale vor anunța numele domnilor conferențieri și subiectul.

Domnii profesori, avocați, ofițeri etc., cari doresc a ține conferințe sunt rugați a încunoștința Societatea „Cântarea României” spre a li se rezerva zile.—Odată cu încunoștințarea se va indica subiectul.

RUBRICA CINEMATOGRAFICA

Azi dansează MARIETTA

Lya Mara și-a ales întotdeauna partenerul, în urma unei lungi reflexii.

Alături de-o artistă de talia sa, nu poate să apară decât artiști simpatici și apreciați de marele public.

Astfel își alege în „Dunărea albastră” și „Greerul” pe mult admiratul Harry Liedke, în „Voevodul Codrilor” pe Wilhelm Dieterle unul dintre marii artiști ai Germaniei, în „Viena dansează” pe Ben Lyon, un june prim foarte simpatizat în patria sa.

Spre a-și găsi un partener demn de predecesorii săi pentru filmul „Azi dansează Marietta”, Lya Mara, stătu mult pe gânduri și abia după ce Louis Lerch obținut un mare succes în: „Prima dragoste... prima durere”, căruia îi urmă altul tot atât de răsunător la premiera filmului: „Un scandal în căznicie” — Fromont și Riesler — (care se va juca în curând și în orașul nostru), se hotărî să aleagă pe acest tânăr care a început să se ridice strălucitor pe firmamentul cinematografiei.

Iată-i deci împreună în acest film de mare spectacol, în care cunoscutul regisor Frederic Zelnic (soțul Lyei Mara) s'a străduit să-și pună toate cunoștințele sale în materie de decor și inscenare.

Subiectul, din care expiră acea vioiciune specifică filmelor cu Lya

LOUIS LERCH și LYA MARA
în filmul „Azi dansează Marietta”

Cine o recunoaște pe LYA MARA ?

Mara, este o garanție în plus că filmul va place mult:

Marietta, fiica adoptivă a primarului unui mic sat olandez, a fost găsită pe malul apei de niște pescari. Adoptată de primar, Marietta a ajuns cu timpul copilul răsfățat al satului și astfel, când se serbează aniversarea de 18 ani a tinerei sene, întreaga populație i-o parte cu bucurie la acest eveniment.

Tânderul cismar al satului e îndrăgostit nebunește de Marietta și se folosește de prilejul onomasticeii ca să-i dăruiască o pereche de pantofi de bal cum nu s'au mai văzut până atunci în sat... Marietta ia pantofii în mână și se duce cu ei la biserică, unde o roagă pe Sfânta Fecioară să-i dăruiască și o pereche de ciorapi la culoarea

panofilor. Rugămintea aceasta n'a auzit-o însă numai Sfânta Fecioară, ci și un tânăr pictor parizian care lucra la o pictură bisericească și prietenul lui, Robert van Dammen. Cei doi tineri se hotărăsc să preia rolul Sfinței Fecioare și să-i pregătească Mariettei, în înțelegere cu tatăl ei adoptiv, o surpriză mult mai mare ca modesta dorință ce și-o exprimase naiva fată.

Și astfel a doua zi, când deschide ochii, Marietta se trezește într'un foarte luxos dormitor dintr'un castel al lui van Dammen. Opt cameriste așteaptă ordinele ei și-i prezintă toaletele cari de earl mai elegante. Ceva mai târziu vin să i se prezinte pictorul și Robert van Dammen, cari se recomandă drept administratorul și șoferul ei. La început Marietta nu vrea să creadă că e într'adevăr „prințesă”, cum îi zic toți, dar în cele din urmă se împrietenește cu ideea aceasta, mai ales că nu-i tocmai neplăcut să fii „prințesă” și înconjurată de lux și de bogăție....

Chiar în seara următoare Marietta organizează o serată, la care invită nobilimea din împrejurime, dar și pe vecii ei prieteni din sat, pe care îi înconjoară cu o deosebită atenție... Ea nu observă privirile ironice ale invitaților și nu-și dă încă seama că totul

e o simplă glumă. Într'o cameră vecină cu sala de festivități Marietta îl vede pe Robert, șoferul ei, care este îmbrăcat în frac și-i cere voie să i-a și el parte la serată... Un vals și o sticlă de șampanie îi împrietenesc repede pe cei doi tineri.. Impulsivă ca de obicei, Marietta îl duce pe Robert în salon, unde anunță invitaților că s'a logodit cu șoferului! Pretinsul administrator nu mai poate însă răbda gluma și-i explică acum Mariettei că ea a rămas tot o țărăncă prostă și că toate acestea n'au fost decât o glumă.

Adânc jignită de gluma ce s'a făcut cu ea, Marietta fuge repede în camera ei, desbracă toaletele scumpe de mătase și îmbracă iar rochia ei simplă de țărăncă părăsind imediat satul.

Robert n'o poate uita pe naiva țărăncușă, pe care a început s'o iubească. Intre timp Marietta a plecat spre Paris și a făcut cunoștință în tren cu un oarecare Brigon, proprietarul unui mic bar parizian. Marietta apare acum în fiecare seară în barul lui Brigon, ca dansatoare, într'un costum de marină olandez și obține un succes nemai-pomenit. În scurt timp tot Parisul vorbește de „Barul Mariette”. Brigon e

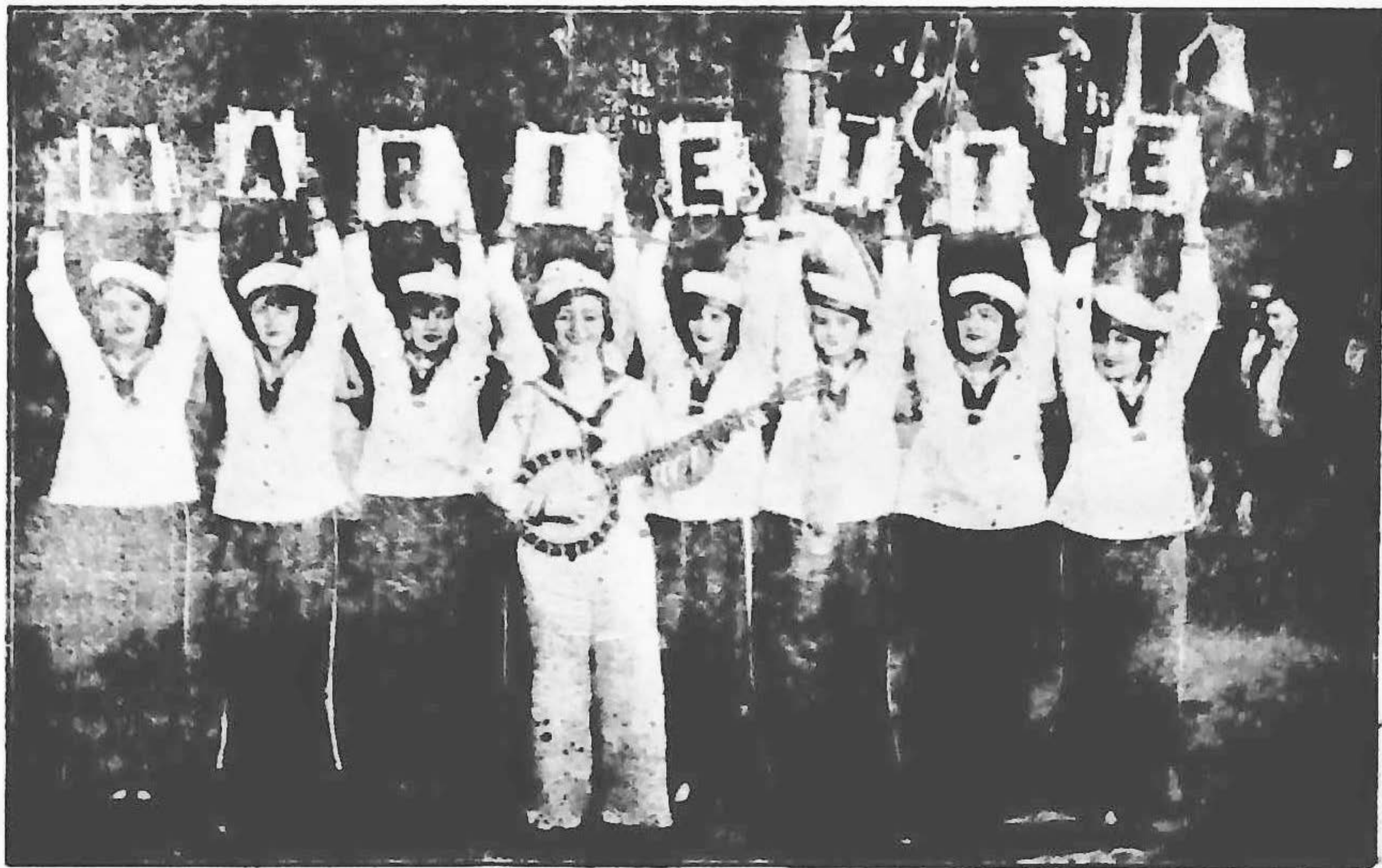
încântat de această afacere strălucită și încheie cu Mariette un contract de asociație.

Și Robert van Dammen vine într'azi cu pictorul la faimosul bar și e foarte surprins când vede că celebra Mariette nu e alta decât naiva țărăncușă din satul olandez. Robert cum-pără imediat drepturile de asociat ale lui Brigon și astfel, când Marietta vine după reprezentație în cabina ei, îi se prezintă drept noul ei tovarăș. Marietta nu se lasă însă atât de ușor învinsă, ci părăsește la iușală barul și pleacă la St. Moritz.

Robert oșă după câteva zile unde s'a refugiat Marietta, vine după ea la St. Moritz ca întreaga orchestră a barului și în cele din urmă, în noaptea anului nou, Marietta electrizată ca și întreaga sală de ritmul vesel al cântecului ei favorit, îl iartă pe van Dammen și devine tovarășa lui pe viață.

O mare surpriză o constituie reprezentarea filmului „Șantaj”. Producția fină, elegantă, așa cum suntem obișnuiți să o găsim în filmele cu celebra Huguette Duflos, place mult publicului, mai ales că Jean Angelo desfășură alături de protagonistă toate calitățile sale artistice.

Film ce trebuie văzut.

„AZI D. ANSEAZA MARIETTE”